

Chương 7

Cuộc sống của tôi bắt đầu chạy theo quỹ đạo tĩnh. Hiện giờ đã không còn phải lên lớp nữa, tôi thỉnh thoảng mới tới thư viện tìm tài liệu cho luận văn, rồi sao chép toàn bộ mang về nghiên cứu.

Sau đó, nghiên cứu xong rồi bắt đầu nghịch máy tính.

Em họ tôi sắp bước vào kỳ thi đại học, đang trong thời kỳ nước sôi lửa bỏng. Hằng ngày nhìn thấy tôi an nhàn cho nên nó bắt đầu ghen tức. Tôi nói: “Chị sắp phải đi làm rồi, ngay cả nghỉ đông và nghỉ hè cũng hết được hưởng rồi. Chú vẫn còn được hưởng thụ thêm bốn năm nữa, vô cùng thoải mái!”

Nó nhìn tôi khinh bỉ nói: “Chị yêu à, em đây học đại học là vì muốn phần đầu nhé. Bố em đã hoàn thành công tác tư tưởng của nhà tư tưởng ngay từ bước đầu cho em rồi. Em muốn làm thương gia lớn, chị nghĩ là ai cũng không có chí tiến thủ như chị sao?”

“Ồ, thật ra lúc chị vào độ tuổi em bây giờ cũng có chí khí lớn lắm nhé, nếu không thì đã không liều mạng học để thi vào đại học hàng đầu A này. Nhưng mà, bây giờ chị đây là giấc ngộ rồi. Khương Nhuệ, cậu tốt nhất cả đời này đừng nên giấc ngộ, tương lai kiếm việc làm rồi làm như trâu như ngựa, chị còn được nhờ nhé.”

Thằng bé vẻ mặt thông minh: “Nếu như chị không lấy được chồng, em lập tức nuôi chị.”

“Không phải chứ Khương Nhuệ, em thâm mến chị đấy à?”

Thằng bé giận dữ: “Nhiếp Hi Quang, lô gic của chị kiểu gì thế hả?”

Điện thoại dưới lầu vang lên, tôi cười hì hì chạy xuống nghe máy.

“A lô.”

“Hi Quang, là mình.”

Tôi dừng một chút, “À, Tư Tịnh, có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì thì không được gọi cho cậu hả? Làm cao quá đấy.”

Tôi cười, có chút miễn cưỡng. Tâm trạng vốn dĩ đã có chuyển biến tốt đẹp, nghe được giọng của cô ấy lại khiến đám mây đen trong lòng tôi ngưng tụ lại.

Ngày đó, mọi người trong phòng không một ai mở miệng nói giúp tôi một câu. Quả thật là các cô ấy không có nghĩa vụ phải làm vậy, quả thật tình cảm của chúng tôi không đủ để các cô ấy tin tưởng tôi vô điều kiện.

Thế nhưng, nó vẫn khiến trái tim tôi đóng băng.

“Hi Quang.” Tư Tịnh một lát sau mới mở miệng, “Hôm qua, Tiểu Phượng từ Thượng Hải đã trở về, cậu ấy nói cuộc điện thoại đó là do cậu ấy nhận. Hôm ấy, cậu ấy vốn đã ra nhà ga rồi nhưng quên chúng mình nhân dân nên lại quay về ký túc lầy, đúng lúc có điện thoại gọi tới. Cậu ấy nghe xong vốn đã định viết giấy để lại, nhưng vội vội vàng vàng thế nào lại quên mất. Hic, con bé diên này làm sai rồi. Mặc dù Dung Dung không tính toán nữa nhưng nó vẫn mời mọi người đi ăn để xin lỗi. Cậu khi nào quay về, chúng ta cùng trị tội nó.”

Tư Tịnh nói một cách vô cùng thoải mái, thoải mái một cách khác thường. Tôi nghĩ, cô ấy có lẽ là muốn xây dựng bầu không khí “chuyện đã qua, cũng không có gì nghiêm trọng”. Thế nhưng cái qua loa hời hợt ấy lại càng khiến tôi thêm đau lòng. Giọng tôi cứng ngắt: “Vậy à, mình biết rồi. Mình chắc không về đâu, đang ở nhà cậu chuẩn bị bài bảo vệ luận văn.”

Tư Tịnh nói: “Quay về đây chuẩn bị không được sao. Hơn nữa về đây mọi người có thể cùng nhau thảo luận câu trả lời đối phó với thầy giáo.”

“Thôi mình không về đâu, ở ký túc nóng lắm. Ở nhà cậu mình có điều hòa.”

Tôi nói dối trắng trợn quá, còn chưa hết tháng năm, làm gì đến nỗi quá nóng chứ.

Tư Tịnh không nói gì thêm nữa.

Sau đó, Tiểu Phượng và A Phân lại thay nhau gửi tin nhắn gọi tôi tới ăn liên hoan. Tôi đều mượn cớ từ chối, bỗng dưng rất lười.

Dường như cái gì cũng đều không còn ý nghĩa.

Dù sao thì...

Cũng sắp tốt nghiệp rồi, không kết thúc cũng phải kết thúc.

Cuối tháng tư, tôi nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn, nói luận văn của tôi phải sửa chữa một chút, vì thế sáng sớm tôi cưỡi chiếc xe đạp của em họ tới trường.

Có thể hôm nay là ngày không thích hợp để ra ngoài đường. Trên đường đi, vì tránh mấy con cún đang chạy loạn mà tôi bị ngã xe. Về nhà thay quần áo thì sợ không kịp giờ hẹn với thầy giáo, cho nên tôi đành phải cứ quần áo lấm bùn đất mà đi tới học viện thương mại của đại học A.

Tìm tới phòng làm việc của thầy giáo rồi, tôi gõ cửa.

“Vào đi.”

Tôi thấp thỏm đẩy vào, người đầu tiên tôi nhìn thấy lại là Trang Tự. Anh ấy đứng bên cạnh thầy giáo, thấy có người vào, anh ấy ngẩng đầu lên xem. Ánh mắt dừng lại trên người tôi một chút, rất nhanh chóng lại rời đi.

Tôi sững sờ ở cửa. Sao anh ấy lại ở đây?

Thầy hướng dẫn của tôi là phó viện trưởng, là giáo viên nghiêm khắc có tiếng. Thầy liếc qua tôi, đẩy đẩy gọng kính mắt: “Trò chờ tôi một lát.” Sau đó tiếp tục nói chuyện với Trang Tự.

Nghe cuộc đối thoại của hai người có vẻ cũng là đang bàn chuyện luận văn. Nói vậy nghĩa là, tôi và Trang Tự ngẫu nhiên cùng một thầy hướng dẫn ư? Mặc dù chúng tôi không học cùng khoa, nhưng đều là sinh viên của học viện thương mại, chọn cùng một thầy hướng dẫn cũng là có khả năng, nhưng có điều, tỷ lệ rất nhỏ.

Chuyện trùng hợp như thế nếu như xảy ra trước đây, có lẽ tôi sẽ rất hào hứng. Nhưng mà hiện tại tôi lại cảm thấy không may chút nào, nhất là trong tình huống hôm nay tôi tới chịu mắng. Trong lòng thầm mong anh ấy nhanh chóng đi khỏi đây.

Mấy phút sau, đúng là Trang Tự sắp đi nhưng lại bị thầy giáo ngăn lại: “Em khoan hãy đi, lát nữa tôi còn nói cụ thể với em. Giờ tôi nói chuyện với em này một chút đã.”

Sau đó thầy giáo quay sang tôi: “Nhiếp Hi Quang phải không?”

Tôi gật đầu.

Thầy lấy luận văn của tôi ra, sau đó nhìn chăm chăm nó không nói gì, phòng làm việc tĩnh lặng vài phút. Tôi căng thẳng muốn chết.

Rốt cục, thầy cũng lên tiếng: “Trong những sinh viên tôi phụ trách, em là người nộp bản thảo muộn nhất.”

“Thưa thầy, em...” Bản thảo của tôi nộp muộn, tôi biết chuyện này sẽ bị thầy chất vấn, sớm đã chuẩn bị lý do rồi nhưng trước mặt anh ấy, tôi lại cứng họng, bao nhiêu cố đều không nói ra được.

“Cũng là bản thảo có cấu trúc kém nhất, hoàn toàn là chấp vá.”

Bị người khác không nể nang gì mà phê bình như thế, mặt tôi nóng bừng lên, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống.

Thầy giáo vẫn đang tiếp tục phê bình: “Em như vậy chắc chắn không đủ tư cách thông qua, tôi sẽ không cho em tham gia biện hộ. Em bị hủy bỏ tư cách biện hộ lần này, quay về chuẩn bị cho tốt, sang năm trở lại.”

Mặc dù trước đây có nghe tới chuyện hàng năm các thầy cô đều dọa dẫm sinh viên như vậy, nhưng giờ chính tai mình nghe thấy, chính bản thân bị giáo viên phê bình mới thấy sợ. Hơn nữa, một màn khó coi như vậy lại bị Trang Tự chứng kiến, tôi vừa xấu hổ, vừa tức giận, muốn cãi lại nhưng giống như có cái gì chặn ngang yết hầu, một câu xin lỗi cũng không nói ra được.

Bỗng nhiên, Trang Tự lên tiếng: “Thưa thầy.”

Tôi ngẩng đầu hoài nghi nhìn anh ấy, trong lòng thầm nghĩ, hiểu làm đã được giải quyết rồi, không phải anh còn muốn bỏ đá xuống giếng đấy chứ?

“Thưa thầy, có thể bản thảo lần hai sẽ ổn hơn. Luận văn cũng có thể sửa được.”

Giọng nói trầm ổn nhất quán như thế nhưng phải mất một lúc lâu tôi mới hiểu rõ ý của anh ấy. Anh ấy.... đang nói giúp tôi ư?

Anh ấy nói đỡ cho tôi theo lý mà nói, tôi nên hài lòng, nhưng không hiểu sao, trong lòng tôi lại nảy sinh một cơn giận dữ.

Cái này gọi là gì? Tôi không cần anh nói thay tôi.

Tôi thốt ra: “Thưa thầy, sang năm em bảo vệ cũng được ạ.”

Nghe vậy, Trang Tự và thầy giáo đều ngẩn ra. Ánh mắt Trang Tự nhìn tôi vô cùng phức tạp, anh ấy lui về một bên, không nói gì nữa.

Thầy giáo tức giận, gõ bàn: “Em xem, mới nói em hai câu mà đã như vậy. Sinh viên bây giờ, càng ngày càng không tốt, kéo dài thời gian mà có viết ra được cái luận văn ra hồn đâu. Tính tình lại còn không chịu.”

Thầy giáo vừa lắc đầu thờ dài, vừa lấy một bài luận văn ra. “Nhìn đi, cùng một đề tài, người khác có thể viết tỉ mỉ, chính xác, phát triển được ý mới, hơn nữa cũng không phải sửa chữa nhiều lắm. Còn của em vẫn chỉ là sơ thảo.”

Tôi nghiêng đầu ghé vào xem, trên đó có ghi hai chữ “Trang Tự.” Đúng vậy, đề tài của chúng tôi giống nhau. Lúc ấy Trang Tự chọn đề tài này, có rất nhiều chuyện còn chưa xảy ra, tôi trong lòng nghĩ nếu chọn cùng đề tài với anh ấy thì có thể có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Thầy hướng dẫn đương nhiên sẽ không đưa luận văn của người khác cho tôi xem. Thầy cất luận văn của Trang Tự đi, đưa trả lại cái của tôi cho tôi: “Nhận

xét đều viết cả ở đó rồi , cũng không có gì hay để nói. Em tự mang về sửa đi. Nếu bản thảo lần hai vẫn không được, tôi tuyệt đối không cho em bảo vệ.”

Bị thầy đuổi ra ngoài, tôi tạm thời thở dài một hơi, cuối cùng cũng vẫn còn có cơ hội, không cần kéo dài thời hạn tốt nghiệp. Chậm rãi đi ra đợi thang máy, rất lâu thang máy tới, tôi bước vào trong, vừa định ấn nút đóng thì nghe thấy có người kêu chờ chút.

Theo phản xạ tôi ấn nút mở, đến lúc nhận ra giọng nói ấy của ai thì đã không kịp nữa rồi.

Trang Tự vào trong thang máy.

Sau đó, anh ấy giơ cánh tay dài qua trước mặt tôi ấn nút đóng.

Thang máy hạ xuống.

Trong này yên tĩnh tới mức tôi nghe thấy cả nhịp tim của mình. Mắt tôi cũng không chớp lấy một cái mà chỉ chăm chăm nhìn vào dãy số trước mặt. Lần đầu tiên cảm thấy thang máy của trường chạy vô cùng chậm, rõ ràng là rất lâu rất lâu rồi mà mới xuống được một nửa.

“Hay là... Tôi có thể giúp cậu.”

Lúc câu nói ấy vang lên, tôi còn tưởng mình lại thấy ảo giác. Chần chừ một lúc, tôi quay sang nhìn Trang Tự.

Trong thang máy chỉ có tôi và anh ấy, cho nên chắc chắn là anh ấy nói với tôi. Nhưng giúp tôi? Giúp ta cái gì?

Có lẽ là nhìn ra sự nghi hoặc của tôi, anh ấy hạ ánh mắt xuống thứ trong tay tôi, ngắn gọn nói: “Luận văn.”

Tôi nhất thời đỏ bừng mặt. Vừa nãy thầy hướng dẫn còn nói luận văn của tôi không đáng một đồng, anh ấy đứng bên cạnh cũng nghe rõ ràng.

Thật là mắt mặt.

Một câu tôi cũng không nói được, đúng lúc thang máy xuống tới nơi, cửa mở ra, tôi lập tức ra khỏi không ngoảnh đầu lại.